

ÖPPNA STUDIETRÄFFAR MED VIRVELVINDEN PÅ INDIA DÄCK

7/10

Alla träffar är fristående och öppna för alla intresserade av en revolutionär praktik. Häften finns gratis att hämta en vecka före på India Däck.

Vi ses kl 18.00 onsdagar på India

2009

Intresserad av Virvelvinden? vvv@virvelvinden.net

”Autonomt Motstånd i Malmö: Del 2. Kamp mot nedskärningar”

DESSA JÄVLA SOPOR...

När vi väl satte oss ner och pratade om vilka problem som fanns i våra områden dök små som stora saker snart upp. Något vi snabbt reagerade på var att Förpackningsindustrin hade tagit bort flera stationer för sopåtervinning. Vi märkte det genom att folk fortsatte att slänga sopor på gatan där kontainrarna stått. Det var en märkligt situation där det låg sorterade sopor på gatan som regelbundet hämtades upp. Vi spann här vidare på det folk redan hade börjat på och satte upp affischer där vi uppmanade folk att lämna sopor men samtidigt rekommendera dem att inte lämna glas och metall som kunde vara farligt för barn. Sedan anvisade vi rutor var man skulle lämna plast, papp och papper för att göra det lite lättare för sopgubbarna också.

I det här arbetet, som så många andra gånger, började vi gräva runt i vem som egentligen hade ansvar och hur beslutet togs runt dessa frågorna, vi upprätade också kontakt med de som hade makten över besluten, syftet var att veta var man skulle framföra sina synpunkter och hotelser och vem man eventuellt skulle hänga ut om det blev aktuellt. Då politikerna inte verkade bry sig så mycket om att det var skräpigt i våra kvarter beslutade vi oss för att ta skräpet till stadshuset. I en minutiöst planerad aktion dumpades

därför sopor utanför deras ingång. Vi fick i ett första läge tillbaka stationerna men helt plötsligt försvann de igen. I det läget var det helt klart dags att gå till en mer kollektiv aktion – vi kallade till ”Sopdemonstration” där vi gemensamt skulle gå till stadshuset med våra sopor. Vi satte demonstrationen som slutdatum och uttalade helt enkelt ett ultimatum – finns det ingen sopstation detta datum så går vi till stadshuset med våra sopor. Kommunen fick kalla fötter och hostade upp ett par tillfälliga stationer som de lovade skulle följas av fasta, ett löfte de höll. Vi vann på walk-over men det innebar också att mobiliseringen uteblev. Ett tiotal personer fick inför massmedia och kravallpolis teatraliskt sortera sina sopor. Kampen om rätt till sopstationer pågick ungefär från början av 2002 till februari 2003. Detta var inte framförallt en miljöfråga, något för dem som ville sortera sina sopor, utan något som angick alla. Att stationerna togs bort gjorde nämligen att det hamnade ännu mer skräp i våra redan överfulla och rättbebodda soprum. Många i Södra Innerstaden saknar bil och det är inte realistisk att någon här skulle ta sig till någon annan stadsdel för att sortera sina sopor. Och varför skulle just vi ha mycket längre till återvinningsstationer än alla andra.

”-Det handlar inte om att vara emot mobiltelefoner utan om att vilja ha bestämmanderätt över kvarteret där man bor. Helt plötsligt dyker det upp saker man inte blivit informerad om, vi vet inte om det är miljö- eller hälsofarligt. Vi har ingen bestämmanderätt, ingen möjlighet att säga: vi vill inte ha en mast här. Och fastighetsägaren tjänar pengar på att sätta upp dem, pengar som inte återinvesteras i fastigheten. Vi står för riskerna och de tar vinsterna.” säger han och formulerar därmed den gyllene regel som gäller som gäller för privatiseringar över hela världen både på global och lokal nivå.”

America Vera-Zavala ur ”Deltagande demokrati” i kapitlet ”De autonoma står på barrikaderna – i tvättstugan”

När det började dyka upp master för 3G-telefoni var vi inte sena att protestera, varför förklaras i citatet ovanför. Vi försökte sätta oss in i frågan och kollade runt var det fanns master men det var en svår kamp att föra. Vi informerade boende om var det fanns master, hur de kunde kolla upp om det fanns på deras hus och hur de såg ut, samt var de kunde hitta mer information. Längre kom vi inte då, men intressant nog finns det andra grupper t ex i Italien som kommit längre. Där har man stoppat liknande projekt i en del kvarter.

En annan fråga vi engagerade oss i var trafiksituationen på Möllan. Bland annat krävde vi 30 km/h som hastighetsbegränsningen på Ystadsgatan. Vi var ute och gjorde målningar på gatan med texten ”lekande barn!” samtidigt som vi hade flygbladsutdelningar till bilister och kontakt med gatukontoret. För övrigt har det nu från Malmö stad dykt upp förslag om att hela Möllevångstorget ska bli bilfritt, fast av andra skäl än vad vi hade.

Consulta och alternativ hyresgästförening?

Parallellt med aktiviteterna kring boendemiljön gick debatterna höga till hur vi egentligen kunde stoppa lyxrenoveringen och hitta nya sätt att förbättra förhållandena i våra kvarter. Någon slags organisering av de boende, just i form av boende, sågs som ofrånkomlig. Samtidigt kändes det helt orealistiskt att försöka jobba genom Hyresgästföreningen. Vi beslutade oss därför att kolla upp Boendeföreningen i Göteborg. Vi bjöd in dem att prata under Gårdsdagen på Möllevången (ett arrangemang som många boende deltar i). Samtidigt lanserade vi Sveriges första Consulta där vi ställde frågor om boendemiljön, trygghet och Hyresgästföreningen. Consultan är en slags

undersökning som Zapatisterna startade. Tanken var att som vänstergrupp vända lite på perspektivet och istället för det klassiska ”Det här tycker vi!”, fråga ”Vad tycker ni?”. Men en Consulta syftar också till att få människor att tänka till lite över frågor som berör dem, till exempel; varför kan hyresvärdarna genomföra en massa saker utan att folk protesterar? Vi gjorde en hel del reklam innan och fick in 150 svar på vår enkät, på vissa frågor var svaren entydiga och bekräftade våra egna åsikter ganska väl. Det som de flesta var eniga om var:

- Att de hade för lite att säga till om i sitt boende, och ville ha mer att säga till om.
- Att de kände sig säkra där de bodde (trots den ”farliga” stadsdelen de bodde i).
- Att de antingen inte var medlemmar av Hyresgästförening eller var missnöjda medlemmar.

Att de boende ville ha mer att säga till om men inte var nöjda med Hyresgästföreningen gjorde att vi kunde dra slutsatsen att det fanns ett verkligt underlag för något slags alternativ hyresgästföreningen. Men efter närmare studier av Boendeföreningen i Göteborg och regelverket för att starta en egen hyresgästförening så var det ganska uppenbart att det inte var en framkomlig väg, särskilt eftersom vi kände att det var bråttom. För det första hade Boendeföreningen i Göteborg förhandlingsrätt för 2 eller 3 fastigheter, och det hade tagit dem 10 år att ta sig dit. Det är möjligen en väg för mer inflytande i vissa stadsdelar, 15

men som alternativ för att motverka en snabb lyxrenovering kändes det helt orealistiskt. Den andra anledningen var att det var uppenbart att problemet med Hyresgästföreningen inte var deras passivitet utan att de faktiskt knappt hade några lagliga kampmetoder att ta till över huvud taget. Med de nuvarande lagarna har helt enkelt fastighetsägarna otroligt mycket mer rättigheter än skyldigheter. Att undersöka möjligheterna gav oss i varje fall en hel del information om vad de boende tyckte och vilka juridiska möjligheter som fanns, eller snarare inte fanns. En fråga som kommit fram genom consultan var trygghet och brottslighet, och även om de allra flesta kände sig trygga i våra områden så var våld och trakasserier mot kvinnor, framförallt i samband med krogbesök, ett stort problem. Vi skrev ett kort flygblad om detta och la ut tusentals ex på krogarna. Det riktade sig både till kvinnor och män och uppmanade män att bete sig och hålla efter andra och kvinnor att försvara sig och andra.

Vi tittade också närmare på Citytunneln och försökte

analysera vad byggandet av den skulle få för konsekvenser, framförallt med inriktning på att Malmö stad skulle lägga en miljard på ytterligare ett stort och tjusigt projekt. Om Citytunneln sa vi på den tiden ”den kommer inte ge bostadslösa en ny bostad. Den kommer inte att ge kommunal- och landstingsanställda högre löner eller bättre arbetsvillkor. Om den kommer att skapa fler arbetstillfällen i längden vet vi inte.”. Citytunneln har för övrigt fått en station nära Möllevången färdig nu och det återstår att se vad hela bygget samt stationernas placering kommer få för konsekvenser för de som bor i närheten. Ett som är säkert är i alla fall att det inte lär bli sänkta hyror. Våra kanaler att nå ut var flitiga affischeringar och flygbladsutdelningar, samt vårt eminenta stadsdelsblad Info-214 (214 är postnumret till Södra Innerstaden).

”DE ÄR MINSANN INGA DUVUNGAR”

Citatet i rubriken kommer från det polisbefäl som ledde insatsen mot oss under badaktionen. Han menade att vi minsann såg snälla och söta ut i våra badringar och simglasögon men att vi inte drog oss för att göra olagligheter. Och den osäkerheten om vad vi var och hur vi skulle agera har sina fördelar. Vi ville växla mellan olika former att agera. En tanke bakom aktionerna, där Badaktionen får sägas vara ett bra exempel, var att vi försökte ligga någonstans mellan ”acceptabla” och ”oacceptabla” former. Aktionerna var oftast antingen olagliga eller så räknades de som något som kanske var lagligt, men inte betraktades som helt rumsrent heller. Samtidigt var de inte så hemska så att polisen kunde ingripa utan att se löjliga ut och åkte någon ändå dit var det snarare böter än fängelse som gällde. Detta var slutsatser av 90-talets autonoma praktik, med svarta block och hela köret. Ju militantare vi varit, och ju militantare vi hade framställt oss själva, desto lättare var vi att utdefinera, fängsla, massarrestera och i slutändan skjuta ner på öppen gata. Men inte bara det. Det sätt vi varit militanta på och i de frågor vi tidigare agerat gjorde delvis också att klyftan mellan ”aktivisterna” och ”vanligt folk” blev större, något vi ville motverka. Vi ville att även de som hade jobb och barn skulle kunna delta i våra aktiviteter, man skulle kunna delta utan att riskera fängelse. Samtidigt var det en balansgång att inte bli en söt och harmlös grupp som korrigerade fastighetsägares och politikernas små brister, därav dumpade sopor vid stadshuset och förslag till att såga ner 3G-master. Vi ville i slutändan egentligen inte minska vår militans, bara ändra perspektivet och öka alla andras militans.

”Våra frågor sammanlänkas av gruppens mål: Bestämmanderätt i våra egna kvarter - Detta försöker vi uppnå genom att skapa en gemensamhet i de små, individuella och ofta isolerade kamper som sker dagligen. Vi har t ex försökt samla folk kring frågor som rör de boende i våra egna kvarter t ex fixa sopstation och protestera mot byggandet av 3G-master”

AM's stadsdelsgrupp.

KLASS OCH POLITIK

Relationen mellan den autonoma vänstern (och vänstern som helhet) och arbetarklassen är en jävligt komplicerad sak, man kommer onekligen in i trista ”identiteter” som autonom, aktivist eller ”arbetare”. Onekligen var vi en liten grupp revolutionärer som till viss del satte agendan till vilka frågor som det snackades om, men det var hela tiden frågor som gällde oss lika mycket som andra boende, och vårt engagemang och vår aktivitet fick folk att vända sig till oss, och fick oss att vända oss till andra. Ibland för att vi var autonoma, ibland trots att vi var autonoma. Att föra en kamp på gator och i stadsdelar är inte samma sak som att kämpa på arbetsplatserna, där det ibland är mycket lätt att kämpa direkt mot utsugningen och dryga chefer utan att gå omvägar genom representation eller att det man gör gör att andra betraktar en som något annat än bara en annan knegare på golvet. När vi hotar med att dränka stadshuset i sopor blir vi direkt ett slags representater, inte bara för de boende utan också gentemot de boende, vi kanske blev de autonoma de kunde relatera till. Vid ett par tillfällen under de dryga två år som stadsdelsgruppen verkade, från sommaren 2001 till sommaren 2003, fanns det ett par tillfällen där det dök upp en gemensam praktik eller väldigt tydliga beröringspunkter mellan ”rörelser i klassen” och oss som ”autonoma boende”. Som sagts tidigare i texten valde vi vid flera av fallen att ha en rent ”stödande” roll, där vi inte tog några speciellt egna initiativ. Vid de här tillfällena blev det även uppenbart hur svårt det var att mobilisera de övriga vänsteraktivisterna till arrangemang eller protester som inte var deras ”egna”.

NEDSKÄRNINGAR OCH MOTSTÅND

”Vi hade inga förhoppningar om att dessa ”arbetarpartier” skulle satsa på arbetarklassen. Tyvärr hade vi rätt. Det handlar om att man kontinuerligt prioriterar stora projekt och höga löner till chefer och politiker. Dessa påstår sedan att det inte finns pengar till bland annat vård och skola.”

ur ett flygblad mot nedskärningar 2003 av AM's stadsdelsgrupp.

År 2002 var det val och den ”röda” sidan, under ledning av Ilmar Reepalu, bibehöll som vanligt makten i Malmö. Lika traditionsenligt var det väl också att man började skära ned 2003, lagom långt till nästa val med hopp om att man inte ska minnas till nästa gång det är dags att gå till urnorna. Först ut var Region Skåne (som inte Ilmar kan lastas för). Man ville lägga ner Vårdcentralen Eden på Möllan. Men här stötte man på patrull. Det organiserades en demonstration på initiativ av den lokala hyresgästförening i kvarteret Dimman som ligger bredvid vårdcentralen. Det kom 400 personer till demonstrationen, de flesta äldre och många patienter och personal på Eden. Själva hade vi hjälpt till med affischering inför demonstrationen, och inför beslutet som de ansvariga skulle ta så affischerade vi med deras namn och mejladresser så folk skulle kunna höra av sig till dem och säga sitt hjärtas mening. Vi arrangerade också en liten gatuteater där vi delade ut plåster och flygblad. Motståndet lönade sig och de ansvariga, Sydvästra Skånes Sjukvårdsdistrikt, beslutade sig för att inte stänga Eden utan göra en ”osthyvelsmodell” och skära ner lite här och var istället.

Nästan nedskärningsrunda gällde Södra Innerstaden, och här ville S+V+Mp skära ner. Man ville stänga stadsdelens två öppna förskolor, en på Möllevången och en på Seved. Viktigt i sammanhanget är att Seved är Sveriges fattigaste innerstadsområde. Man ville även stänga två fritidsgårdar samt dra in resurser för narkomaners rehabilitering i stadsdelen. Organisationen av Malmö Stad i olika stadsdelar med separat budget innebar mest att de lokala politikerna fick bestämma var de ville skära ner, i ett par stadsdelar vägrade vänsterpartister ”ta sitt ansvar” och röstade, tillsammans med borgarna, mot nedskärningar. Men inte i Södra Innerstaden, deras starkaste fäste. Det skedde en mobilisering mot förslaget, främst från fritidsgårdarna och de öppna förskolorna, vi hjälpte till efter förmåga. På en vardagsförmiddag kom det så 140 personer till stadsdelsnämndens möte. Förskolorna, främst på Möllevången, hade bland annat mobiliserat föräldrar och barn och det blev

rätt kaotiskt på mötet. Man kunde från början se att nämndens ordförande tillika sosse-hunden hade en räv bakom örat. Efter överläggningar så beslöt de att ”bara” stänga en fritidsgård och dra ner resurserna för narkomaner. Flera anställda och anhöriga vilkas områden blivit ”räddade” jublade. Det gjorde man säkert från stadsdelsnämndens håll också. Man såg vilka delar av nedskärningarna som det fanns ett starkt motstånd mot och skar istället ner på de minst stridbaras områden. På så sätt hade man splittrat motståndet. Även om folk var på mötet och protesterade tillsammans var de ändå isolerade eftersom de inte kämpade för varandras resurser utan bara för sina egna. I tysthet och utan protester lades senare även den öppna förskolan på Seved ner.

Både dessa mobiliseringar var delvis segerrika men lämnade ändå en dålig smak i munnen, de rutinerade proffspolitikerna hade gjort så här i varje mandatperiod, man hade följt ”det minsta motståndets lag” och gått ut med stora besparingar, för att sedan backa och skära på andra ställen om de mötte på ordentligt motstånd. Vi som kämpat mot besparingarna hade å andra sidan inte den kontinuitet och minne som politikerna haft. Vi kämpade mer som småbarnsföräldrar, narkomaner eller anhöriga till narkomaner, ungdomar och patienter än som arbetarklass. De kämpade som kapitalets och statens nyttiga idioter mot sina egna väljare. Det är svårt att dölja sitt förakt för politikerna men också besvikelsen över de bland dem som protesterade som övergav de svagare. Om man ska se ”vår” roll i såna här sammanhang så är det kanske att få folk att lyfta blicken och tänka mer solidariskt när det görs nedskärningar.

Efter drygt två års arbete så lade vi ner stadsdelsgruppen, flera medlemmar hade flyttat och Autonomt Motstånd, vår ”moderorganisation”, hade redan lagt ner sin verksamhet. Men de erfarenheter vi gjorde levde vidare i andra organisationer och andra projekt, bland annat i mobiliseringar mot nedskärningar på Malmö Allmänna Sjukhus.

Det viktigaste är redan sagt tidigare i texten men det kan sägas igen. När vi utgick från vår situation som boende i en stadsdel och agerade på ett sätt som var radikalt jämfört med alla partier och organisationer men ändå på en nivå som många kunde delta i eller åtminstone sympatisera med så vann vi större gehör än någonsin annars. Vi ville göra alla till aktivister som agerade i frågor som berörde dem istället för att sitta och vänta på att något parti, som ändå förr eller senare sviker, skulle lösa situationen för dem. Och på sikt vara en hel stadsdel eller hel stad som attackerade makten.